

FERRAN AGULLÓ PADRI DE LA COSTA BRAVA

per E. CORRAL I COLL DEL RAM

(Continuació)

POL Y SU COSTA BRAVA

ANCORA

En el Plenario municipal del pasado viernes, el Ayuntamiento acuerda honrar, en forma digna y perenne, la memoria de

FERNANDO AGULLÓ

Llega a nuestra Redacción las primeras cartas y telegramas celebrando el homenaje

SAN FELIU DE GUIXOLS 15 DICBRE. 1955

Núm. 813 Abn. 12

EL HOMENAJE A POL DESPIERTA POR DOQUIER GRAN ENTUSIASMO

Era de esperar que la iniciativa guixolense en torno del feliz acontecimiento que dio nombre al litoral gerundense, se nos saldría prontamente del mero ámbito local, ya que, por la importancia de su misma naturaleza, recibiría, cordial y entusiasta, como así acontece, la rúbrica de las más altas instituciones y personalidades.

He aquí, pues, las adhesiones hasta el momento recibidas y que igualmente publicamos por el mismo orden que llegaron a nuestra Redacción:

— E.A.J. 1. Emisora decana Española adhiere con todo fervor y entusiasmo justo homenaje Fernando Agulló. RADIO BARCELONA.

— Fernando Agulló fue mi maestro, compañero y amigo entrañable. Sentiría muy de veras que todo cuanto se hiciese en su honor me fuera desconocido. Por adelantado, pues, ruego tengáis presente mi adhesión y colaboración. OCTAVIO SALTOR.

— Cuantos encuentran nombre para designar las cosas son en cierto modo literatos. Pero la verdad es que en la toponimia no abundan los sitios, los parajes, las comarcas que llevan un nombre que supona hallazgo de un literato. La geografía ha sido ordinariamente bautizada por los descubridores, los conquistadores y los campesinos; el genio denominador y lingüístico de los literatos ha solidado derramarse y triunfar en terrenos menos sólidos y concretos. Ello quiere decir que el hecho de la que

hoy celebrísima Costa Brava haya sido bautizada por un poeta y periodista llamado Ferran Agulló, al que tuve el gusto de conocer y de tratar, es cosa que debe señalarse con piedra blanca. A invitación del Director de ÁNCORA de San Feliu de Guixols, lugar del bautizo, contribuyo a ello con la mejor voluntad y simpatía. CARLOS SOLDEVILA.

— “DESTINO” oficialmente informado del homenaje que la ciudad de San Feliu de Guixols proyecta en honor de Fernando Agulló, bautista de la Costa Brava, se adhiere fervorosamente al proyecto y a todos los actos a que hubiese lugar. J. VERGES.

— El “DIARIO DE BARCELONA”, sabedor del proyecto de homenaje a la memoria de Fernando Agulló Vidal, bautista de la Costa Brava, se adhiere y comparte el sentir de la ciudad de San Feliu de Guixols para rendir tributo al escritor que supo dar tan sugestivo y sugerente nombre al más bello litoral catalán. E. DEL CASTILLO.

— Con todo fervor me adhiere homenaje a Ferran Agulló quien nos dio el lema para la propaganda turística de nuestra privilegiada Costa Brava. JOSE ENCESA GUBERT.

— Tanto por el acierto que supone el haber dado nombre a la Costa Brava, como por la muy profunda amistad que me unió con Ferran Agulló, su padrino, adhiérome de corazón a la iniciativa guixolense que hoy se propone honrar su memoria. GAZIEL.

— Me parece muy justo y merecido el homenaje que piensan ustedes dedicar a la buena memoria del gerundense Don Fernando Agulló, que tuvo el gran acierto de bautizar con un nombre tan adecuado nuestra inigualable Costa Brava, indiscutido encanto del litoral de nuestra Provincia. Ruego me consideren cordialmente adherido a tal homenaje y a todos felicito por su acierto y oportunidad en organizarlo. JOAQUIM PLA CARGOL.

— Exprésrole mi adhesión feliz iniciativa ese Semanario honrar memoria gran periodista y escritor Ferran Agulló. DIRECTOR DE “LOS SITIOS”.

(Continuaré)

EL RIDAURA

El Ridaura d'avui és un riu sec la major part de l'any, un riu, però, que té un passat ple de vida. Recordar aquest passat perdut en el temps em porta als anys de la meva infantesa, quan la vall d'Aro era una vall agrícola, el rebost de Sant Feliu. Quan encara no anava a escola, acompanyava la mare a fer la bugada al Ridaura, solia ser durant el bon temps, i allà es trobaven les dones de La Teulera, amb les banques, el sabó i la roba bruta que havia de tornar neta i polida per ser estesa a l'estenedor de casa, un cop feta la bugada en el doble sentit del terme, la neteja de la roba i l'intercanvi de fets i notícies locals, el xafardeig femení que despertava la meua curiositat i interès. En aquell Ridaura ecològicament vital també ens hi banyàvem, els estius, a les gorgues que hi havia riu amunt, vora la resclosa de l'hort del ferrer, seguint el balcar fins arribar al pont de Solius. La pesca amb un castell era una altra de les aficions estivals d'aquells anys tendres, peix divers, anguiles i granotes, eren les nostres captures habituals. Tot això per donar fe de la vida del riu, un fet que pel jovent d'avui pot semblar tan inversemblant com un conte de fades, un viatge de contraban en ple temps de l'estraperlo o una batalla de la campanya de l'Àfrica, Cuba, Puerto Rico o Filipines. Han passat 50 anys, mig

segle, la vida a la vall ha canviat en gran manera, de pagesos quasi no en queden, i el Ridaura és avui un riu sense vida, un ermot sorrenc envaït pels canyissars que hi creixen salvatges obstruint la llera del riu. És un fet que no plou amb la mateixa intensitat que abans, passem molts mesos de sequera d'una forma cíclica i continuada, sigui pels efectes del canvi climàtic o per la raó que sigui, mentre que les necessitats d'aigua de la vall han augmentat de forma considerable, res a veure la població i consum d'aigua actual amb la de llavors. Tot plegat ens ha portat a la situació d'avui: un riu mort.

Un riu mort que pot ressuscitar en qualsevol moment, no pas creant com per art de màgia el mateix ecosistema de fauna i flora de fa mig segle, això exigiria un temps i un canvi radical de les precipitacions, però sí amb una revinguda considerable quan es produeixin pluges abundants, que un dia o altra es produiran. Llavors, a causa de l'estat actual de la llera del riu, envaïda pels canyissars i altra vegetació, convertida en una selva en bona part del seu curs natural, pot portar a una situació problemàtica severa, perquè com tothom sap l'aigua ha de passar per un lloc o un altre, i si no ho pot fer pel curs del riu ho farà per fora, amb els inconvenients desastrosos

que aquest fet podria provocar. Sembla que aquest estat del Ridaura és públic i les administracions municipals i comarcals el coneixen, però ningú no fa res per posar-hi remei. Uns s'excusen amb els altres, però el fet és que el riu ja no és el riu, i que el seu estat actual en bona part dels seus trams no donen cap seguretat ni confiança per si un dia arriben les pluges, que arribaran. És del tot necessari i urgent que qui tingui les famoses competències sobre aquest afer actuï amb la major brevetat i diligència, netejant el Ridaura abans que no sigui massa tard i ho hàgim de lamentar.

Amb això de les diverses administracions i les competències que cada

organisme té, unes excusant-se amb les altres, i els problemes sense resoldre, n'hi hauria per fer una crònica de la ineficàcia col·lectiva que ens flagel·la, una irresponsabilitat que és com una pandèmia que s'encomana i es propaga talment fos un virus gripal. Els en estalviaré els detalls i l'opinió que em mereix, convençut que el lector ja té la seva pròpia visió de l'afer. Vivim uns temps que qui més qui menys té la seva pròpia experiència sobre la manca de coordinació i eficàcia. Del que es tractaria és que qui hagi d'actuar, ho faci. I que s'acabin les excuses de mal pagador, la inoperància i la desídia administrativa.

JOAQUIM PIJOAN